

1

**TỚ
GHÉT
TRƯỜNG HỌC!**

“Tên tớ là A.J. Tớ thích bóng bầu dục, thích trò chơi điện tử và tớ ghét trường học!”. Cô giáo chủ nhiệm Daisy¹ của bọn tớ đang điếm danh. Hôm nay là buổi học đầu tiên của tớ ở lớp hai. Cô Daisy yêu cầu từng bạn trong lớp đứng dậy nói tên và giới thiệu vài điều về bản thân.

¹ Daisy /'deɪ.zi/

Cả lớp cười ồ khi tớ nói tớ ghét trường học. Đâu có gì đáng buồn cười cơ chứ! Tớ đã học được ối thứ trong suốt sáu năm qua. Và trong đó có một thứ tớ luôn nhớ, ấy là chẳng có lí do gì mà trẻ con phải đến trường cả.

Nếu bạn hỏi tớ tại sao, tớ sẽ nói luôn là trẻ con có thể học tất cả những gì cần thiết bằng cách xem ti vi. Bạn có thể học được những thông tin quan trọng kiểu như loại ngũ cốc ăn sáng nào có vị ngon nhất, món đồ chơi nào bạn nên mua hoặc loại dầu gội nào giúp tóc bạn bóng mượt nhất. Đấy chẳng phải là những thứ chúng ta cần biết khi lớn lên hay sao?

Trường học chỉ là thứ ngớ ngẩn mà người lớn nghĩ ra để họ không phải thuê người trông bọn trẻ con chúng mình mà thôi! Khi nào thành người lớn và có con,

nhất định tớ sẽ không bắt chúng phải đi học. Con tớ ấy à, chúng có thể đạp xe đạp, chơi bóng bầu dục và chơi trò chơi điện tử suốt cả ngày! Chắc chắn chúng sẽ rất vui và nghĩ tớ là ông bố tuyệt nhất thế giới!

Ấy là sau này. Còn bây giờ, tớ muốn cô giáo chủ nhiệm mới của tớ ngay từ đầu đã biết tớ cảm thấy như thế nào về trường học.

“Em biết không, A.J, cô cũng ghét trường học.”, cô Daisy nói.

“Cô ấy ạ?”

Tất cả chúng tớ đều nhìn cô Daisy, nhìn chăm chăm luôn. Quái, thế là thế nào nhỉ? Tớ cứ nghĩ là thầy cô giáo nào cũng yêu trường học cơ! Nếu không yêu trường học, sao họ lại trở thành giáo viên? Sao họ lại muốn đến trường khi đã là người lớn rồi cơ chứ? Tớ biết

chắc một điều là lớn lên, tớ sẽ không đến bất cứ nơi nào gần trường chứ đừng nói đến trường.

“Tất nhiên là cô ghét trường học rồi!”, cô Daisy tiếp tục nói. “Nếu không phải đến đây dạy các em thì cô đã ở nhà, ngồi trên chiếc ghế dài yêu thích, vừa xem ti vi vừa ăn kẹo bòn bòn rồi.”

“Ô!”, cả lớp tứ đồng thanh kêu lên.

“Bòn bòn là kẹo gì ạ?”, Ryan¹, thằng nhóc đi đôi giày thể thao màu đen ngồi ngay cạnh tớ, cất tiếng hỏi.

“Bòn bòn là những viên kẹo sô-cô-la ngon tuyệt! Chúng to như những hạt sỏi cỡ bụi và em có thể nhón cả viên cho vào miệng mà không cần phải dùng

¹ Ryan /ri.ən/

giấy ăn. Cô có thể ăn cả hộp bòn bon mỗi lần ngồi như thế đây!”, cô Daisy trả lời.

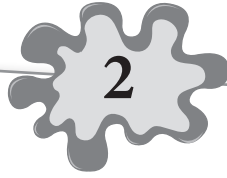

“Nghe đã thấy ngon rồi cô ạ!” Andrea Young¹, con bé tóc nâu xoăn tíu xuyết xoa. Kì cục là con bé này ngồi lưng thẳng tắp ở hàng ghế đầu lớp, hai tay khoanh lại, đặt ngay ngắn trên bàn cứ như thể chúng đã được dính liền vào nhau ấy.

Chà, nghe qua tớ đã thấy cô Daisy có vẻ là một giáo viên “khá được” đấy! Bất kì ai ghét trường học, thích ngồi xem ti vi và ăn kẹo sô-cô-la thì đều “khá được” với tớ cả.

Tớ và cô Daisy có nhiều điểm chung ghê! Có lẽ đi học cũng không kinh khủng đến thế!

¹ Andrea Young /æn.driə jʌŋ/

**CÔ
CHỦ NHIỆM
DAISY
VÀ THẦY HIỆU TRƯỞNG
KLUTZ**

Sau màn giới thiệu tên, cô Daisy yêu cầu bọn tớ dọn dẹp bàn ghế. Xong xuôi, cô bảo đã đến lúc kiểm tra xem chúng tớ có biết gì về tính toán không.

Oái, sợ quá!

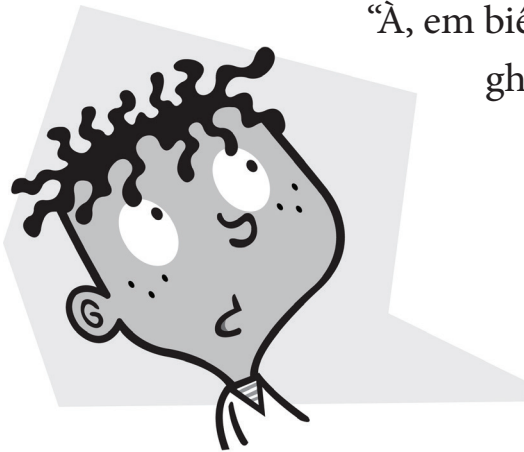
“Nếu em có 58 quả táo và thầy hiệu trưởng Klutz¹ xin em 28 quả thì em còn bao nhiêu quả táo, A.J?”, cô Daisy hỏi.

¹ Klutz /klʌts/

“Em chẳng quan tâm em còn bao nhiêu quả táo đâu ạ, thưa cô! Em ghét táo lắm! Cô và thầy Klutz có thể lấy hết táo, em không thấy phiền tí ti nào đâu ạ!”, tớ trả lời.

“Thưa cô, sẽ còn 30 quả táo ạ!”, lại là cái con nhỏ Andrea ở hàng ghế đầu lớp nhanh nhẩu trả lời. Nó còn ngoác miệng ra cười, cứ như thể vừa được mở hết quả sinh nhật không bằng. Con nhỏ nghĩ mình thông minh lắm cơ!

“Em ghét học tính, thưa cô!”, tớ nói thật to.

“À, em biết không, cô cũng ghét làm tính lắm!”, cô Daisy nói.
“Cô ấy ạ?”, lớp tớ đồng thanh hỏi.

“Ừ, thật!
Cô còn chẳng biết
bốn nhân bốn bằng
bao nhiêu cơ!”.

“Cô không biết thật á?”.

“Cô không biết thật!”, cô Daisy lại nói,
tay gãi gãi đầu, trán nhăn cả lại như thể cô
đang suy nghĩ ghê lắm ấy! “Có... em nào ở
lớp có thể giải thích cho cô được không?”.

Ô hô, thật chẳng biết nói cô Daisy thế
nào nữa! Đến tớ còn biết bốn nhân bốn
bằng bao nhiêu kia mà! Nhưng cái con bé